

Chân Hạnh Phúc

Kim Hải

Hoàng Giang hồ hởi bước xuống những bậc thang màu tím nhạt của con tàu siêu tốc. Một bàn tay mạnh mẽ nhắc bổng anh lên đồng thời tiếng nói the thé của người máy bảo vệ oang oang bên tai anh:

- Cần thận, đây là bậc thang trượt của tàu siêu tốc.

Hoàng Giang giựt mình quay lại, lúng túng xấu hổ với nụ cười của hai cô gái trẻ xinh đẹp đứng phía sau mình. Anh xóc áo lăm lăm không rõ trong cổ họng rồi trượt theo đường băng cuốn. Chuyển tàu siêu tốc sẽ không dừng lại lâu. Khi anh ngoái cổ lại nhìn thì cánh cửa sổ cuối cùng của toa tàu chỉ còn là một chấm trắng mất hút trong bóng đêm.

Chỉ vượt qua đoạn đường ngắn nữa là anh sẽ có mặt trong căn nhà ấm cúng. Trời đầu Xuân lạnh lạnh. Những đợt biến cuối cùng của thời tiết năm nay đang làm đau đầu các nhà khoa học. Đã lâu lắm rồi, thời tiết tuần hoàn nhịp nhàng và luôn luôn được báo trước một cách chính xác 100%. Nhưng như các nhà thiên văn vừa thông báo, đã có một vụ “động sao neutron” trong chòm sao Tiên Nữ, những nguồn bức xạ X và năng lượng do nó phát ra đã làm thay đổi thời tiết. Các nhà sinh học còn dự đoán ảnh hưởng của vụ nổ sao “Siêu Mới” này sẽ tác động lên toàn bộ trái đất không trừ một ai, nhưng ảnh hưởng thế nào, đến đâu, còn phải chờ xem.

Tuy nhiên, Hoàng Giang không quan tâm nhiều đến khoa học. Anh chỉ là một nhà kinh doanh bình thường. Điều anh nghĩ đến lúc này và thấy vui vui trong lòng là cái ngôi sao nào đó, xa tít kia sẽ cứu nguy cho anh vào giây phút tới. Hôm nay, anh về nhà quá trễ, nhưng anh đã có cơ để thoát khỏi cơn giận dữ của Thi Văn, vợ anh. Cái ngôi sao cũ kĩ, bùng nổ, chẳng theo quy luật thiên văn gì hết, không ngờ lại có ích cho anh như vậy. Kể ra cũng đáng xấu hổ, thời đại mới, con người bay vào vũ trụ như cơm bữa, vậy mà anh phải quần quanh ở đoạn đường từ nhà đến cửa hàng và ngược lại. Tại sao thời trẻ tuổi, con người lại non dại đến thế nhỉ? Chịu tuân thủ một phụ nữ rồi cột chặt vào đó?

Hoàng Giang đi ngang qua vòm công cư xá dành cho các doanh gia trong thành phố. Chiếc đồng hồ cổ lỗ từ thế kỉ thứ 21 thông thả ngân 10 tiếng chính xác. Hoàng Giang xóc lại cổ áo, ngáp ngừng một chút rồi bước vào công căn hộ mang số 504. Anh dừng lại ít giây ở tấm thảm mềm được cố định để một máy kiểm tra bằng tia hồng ngoại quét qua. Cánh cửa mở rộng. Chút không khí ẩm áp tràn ra. Hoàng Giang thấy mình đứng giữa căn phòng quen thuộc.

- Em không biết nên dùng từ trễ hay từ... .

Những âm thanh mở đầu cho bài ca vĩnh cửu ở gia đình. Hoàng Giang không để câu nói chấm dứt, anh ồ ào vút bỏ chiếc áo choàng, chạm tay vào nút điều khiển từ xa cho giòng nhạc chảy lan khắp nơi.

- Em không biết điều gì sắp xảy ra hay sao? Chòm sao Tiên Nữ đã bùng cháy (anh cường điệu cho vấn đề thêm trầm trọng hơn một tí). Loài người đang đứng trước những nguy cơ cực kỳ. Chính vì vậy mà anh về muộn.

Thi Văn từ bếp bước ra miệng la toáng lên:

- Điều đó liên quan gì đến anh?

- Sao lại không liên quan? Tất cả mọi người cần phải chú ý đến nó. Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy đến cho chúng ta nếu những giòng bức xạ tấn công liên tục vào trái đất mang theo các hạt neutron. Chúng sẽ làm thay đổi từ cơ cấu bé nhất của tế bào, do đó, có trời mà biết chúng ta sẽ ra sao.

Thi Văn cười nhạt:

- Giỏi thiệt. Anh rong chơi đến khuya mới về nhà, lại còn đe dọa vợ bằng những ngôi sao chết tiệt của anh. Xin lỗi, em chẳng mắc lừa anh đâu. Anh đi đâu giờ này mới về đến nhà? Trong tháng, đây là lần thứ 15 trên 20 ngày anh về trễ, vị chỉ trễ tổng cộng 46 giờ 27 phút 42 giây.

Hoàng Giang thì thầm nguyên rủa cái máy tự động bấm giờ. Anh nhất định sẽ tháo gỡ nó ra khỏi bộ phận bảo vệ cửa trước. Lẽ ra anh phải biết mọi chuyện trước khi lắp đặt nó, đây chỉ là thiết bị để kiểm soát trẻ con và người lạ mặt. Nhưng khi chưa có trẻ thì mọi người kể cả anh đều bị ghi nhận từng giây từng phút.

- Đúng anh có trễ, nhưng do...

Đột nhiên, Hoàng Giang nổi cáu lên:

- Nhưng tôi là ai mà cứ bị kiểm tra căn vặn từng giờ từng phút. Tôi có tự do riêng vì vậy tôi phải có thời gian dành cho các việc riêng của mình chứ.

Thi Văn cũng không kém, cô chỉ chững lại một phút vì ngạc nhiên trước phản ứng bất ngờ của chồng, rồi mặt cô tái lại, môi run lên, cô gằn giọng:

- Hợp đồng hôn nhân đã nói gì? Anh còn nhớ không? Chúng ta bình đẳng trong cuộc sống chung, vì vậy em không thể gánh vác một mình hết mọi chuyện trong gia đình. Mua bán, cơm nước, lập chương trình cho máy tự động, kiểm tra đối phó với các tình huống đột xuất trong nhà...

Hoàng Giang cười gằn:

- Em nhiều tưởng tượng đấy. Lâu lắm rồi, anh chưa nghe nói đến một phụ nữ nào ca cẩm công việc bếp núc trong gia đình là nặng nhọc. Mọi thứ đã có máy móc lo liệu. Em chỉ việc ấn nút Còn nếu lười, em cứ lên chương trình tí mĩ một lần thì cả tháng em chả cần đụng đến móng tay.

Hoàng Giang chợt ngưng lại khi bắt gặp cặp mắt vợ mình. Hình như cô không còn giận anh bởi anh không đọc được chút giận dữ nào, nhưng có một cái gì đó khó tả mà anh chưa hề nhìn thấy. Ành mắt u uẩn, buồn rầu thêm chút chán nản, trống rỗng, xa vắng. Hoàng Giang nhủ thầm:

- Ôi, tại sao vợ mình lại có cái nhìn khác lạ thế kia? Hình như đó là ánh mắt tổng hợp của cái vô hồn người máy và cả nỗi u uẩn của con người. Chuyện gì đã xảy ra?

Hoàng Giang dịu giọng:

- Ủ... thì thôi vậy, anh sẽ cố gắng đúng giờ. Chỉ tại hôm nay, ngôi sao... Mà em làm sao vậy? Không lẽ ... những bức xạ của ngôi sao Siêu Mới đã tác động đến em ...và cả anh nữa. Chúng ta đã tức giận một cách ngu xuẩn....

Sợ hãi, Hoàng Giang tiến đến bên thiết bị đo mức độ bức xạ trong nhà. Cây kim nhỏ phát quang chuyển động nhẹ nhàng nhưng rất may không vượt quá mức độ cho phép. Anh thở phào nhẹ nhõm. Vậy thì cái gì? Nhất định đã có một cái gì đó ảnh hưởng đến Thi Văn và các bà nội trợ khác. Bây giờ anh mới nhớ, rất nhiều bạn bè của anh đã than phiền về vợ mình thay đổi quá nhiều so với thời kỳ mới cưới.

Thi Văn không nói thêm lời nào nữa, cô im lặng đến bên bếp ăn, ấn nhẹ vào cái nút đỏ. Mâm thức ăn nóng sốt được đẩy ra. Hoàng Giang đổi giọng vui tươi:

- Nào, em ngồi vào chỗ đi. Em nói đúng, không nên để cho mấy ngôi sao tác động đến chúng ta. Dù sao chúng ta đều là những sinh vật cao đẳng mà.

Thi Văn vẫn đứng yên chỗ cũ. Đôi môi nhợt nhạt của cô điểm một nụ cười cay đắng:

- Cuộc sống lạ lùng thật. Nếu hai con người không cần gì nhau thì tại sao lại kết hợp với nhau nhỉ?

- Em lắm bầm cái gì lạ thế. Nếu em thấy mệt, anh hứa tháng sau sẽ mua cho em một người máy phục vụ.

Thi Văn cười to:

- A, lúc đó mới tuyệt vời làm sao, phải không anh?

Mặc dù nghe giọng nói của vợ có gì là lạ, nhưng Hoàng Giang vẫn nói:

- Em sẽ không lo bữa cơm cho anh nữa. Em sẽ khoẻ khoắn đi đây đi đó.

- Còn anh chỉ cần bấm nút là vài giây sau mọi thứ đã sẵn sàng.

Thi Văn lơ đãng bước đến bên cửa sổ, cô nhìn lên bầu trời đầy sao sáng. Vẫn là những viên ngọc lấp lánh trên thâm nhung thăm thẳm. Thiên nhiên dưới mắt con người vẫn vậy dù cho thực tế những ngôi sao đã được khám phá chỉ là những khối lửa nóng bỏng, thô kệch (hay là những khối khí đặc quánh, những vật thể xù xì lạnh lẽo). Vì sao tâm hồn cô vẫn giữ nguyên trạng thái của cô gái bé bỏng mơ mộng, ước ao được hái những viên kim cương lấp lánh trên trời đêm để cài lên ngực áo mình. Cô đã kinh qua những trường lớp, thấu hiểu bao điều nhờ khoa học phát triển. Sống trong thời đại mới, nhưng tâm hồn cô, với những cảm giác, xúc cảm chợt đến chợt đi vẫn là điều gì đó hoàn toàn bí mật dù rất gần gũi quen thuộc.

- Nào, em thích một người máy phục vụ có hình thức của nam hay nữ.

Đột nhiên, một cảm giác phẫn nộ trào dâng trong tim Thi Văn, cô nhìn chồng và trả lời anh bằng một giọng tàn nhẫn:

- Có lẽ anh cần một người máy sinh học để thay thế em. Đúng và chính xác là như vậy.

Hoàng Giang há hốc mồm nhìn vợ. Cô ấy điên rồi chăng? Anh bất lực nhìn theo bóng vợ mình khuất dạng sau cánh cửa màu hồng nhạt.

- Không lẽ ... Không thể được ... Mình có làm gì cô ấy đâu. Do mình về trễ ư? Không, điều đó không logic chút nào. Công việc kinh doanh không hạn chế thời gian. Chắc tại những tác động của tia bức xạ ... Tiến sĩ Nguyễn Trung Hoa đã cảnh giác mọi người như vậy. Có lẽ mình nên để cô ấy ngủ yên. Giấc ngủ luôn luôn đem lại sự bình an. Hẳn phải mua thêm người máy phục vụ từ lâu lắm rồi. Chỉ vì cô ấy không thích. Cô ấy chỉ muốn quanh quẩn trong bếp, thu xếp, nấu nướng, gì gì đó. Nhưng phải công nhận bữa cơm nóng của cô ấy ngon hơn những bữa cơm trưa ở bếp phục vụ trong nhà hàng.

Hoàng Giang ném điều thuốc hút dở vào chiếc gạt tàn ở góc phòng. Một chút nước pha mùi thơm tràn ra dập tắt điều thuốc rồi cuộn trôi phần thừa lẫn tàn thuốc xuống cái ống nhỏ, bên mép gạt tàn, thông với ống thoát chất bẩn chung của nhà.

Hoàng Giang vào phòng mình, bấm nút tự động truyền đi câu chúc ngủ ngon đã ghi sẵn trong băng ghi âm qua phòng vợ.

Buổi sáng đến

Hoàng Giang bước sang phòng ăn. Bữa ăn sáng theo đúng chương trình giờ giấc đã chọn sắp sẵn trên bàn. Bình cà phê nghi ngút khói. Không thấy Thi Văn đâu. Hoàng Giang cau mày. Cô ấy không thể dậy trễ được. Không một công dân nào trong thành phố được ngủ trễ quá 5 giờ sáng. Các công sở bắt đầu hoạt động lúc 7 giờ. Lại một điều lạ thứ ba trong vòng 24 giờ qua.

Hoàng Giang uống nốt phần cà phê trong ly mình. Anh nhấn chuông gọi Thi Văn. Không có tiếng trả lời. Anh nhấn chuông lần nữa. Không có gì cả. Ngạc nhiên, Hoàng Giang đến phòng vợ. Thi Văn không còn ở đấy nữa.

Hoàng Giang nặng nề ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn ngủ. Anh đã hiểu. Bức thủ không niềm hờ hững trên bàn, tủ áo trống trơn. Thi Văn đã ra đi. Chỉ có điều Hoàng Giang không hiểu nguyên do. Anh lo lắng, run run mở lá thư.

“Anh yêu,

Xa anh, điều mà em không bao giờ muốn. Nhưng ở lại để một ngày nào đó em trở thành như một cỗ máy vô tri bên cạnh anh là điều khủng khiếp hơn cả. Em là vợ anh, em cần anh và em nghĩ anh cũng cần em. Bỏ phận của em là đem tình yêu thấm đẫm và từng miếng ăn, thức uống, hành động chăm sóc, để mọi thứ mọi việc phải khác hẳn thời anh còn độc thân. Một ly cà phê pha chế theo chương trình nhưng thấm đậm sự ân cần của em, áo ủi sẵn phải được vuốt nếp trao tận tay anh, viên thuốc chữa bệnh đem theo cả nỗi lo âu, cầu mong cho sức khỏe của anh chóng hồi phục ... Đổi lại, em cũng cần anh biết bao, trái tim em ngoài đời đòi hỏi được thể hiện tình yêu của mình với anh, nó cũng đòi hỏi gấp bội sự thể hiện tương tự từ anh đối với em. Em mong bước chân anh về vội vã vì em, vì muốn đắm chìm trong tình yêu của nhau. Em mong anh đòi hỏi ở em một sự phục vụ tận tình bằng chính bàn tay em để rồi thương yêu, lau nhẹ nhàng những giọt mồ hôi lao động trên trán em. Nhưng những chuyện ấy đã không xảy đến. Anh chấp nhận những nhu cầu phục vụ tự động. Anh không cần đến em, và vì vậy, em cũng biết anh chẳng hề nghĩ đến em. Em rốt lại chỉ là một sinh vật có thói quen, tập quán. Em hiện diện không cho, mà cũng không nhận. Vậy em là ai? Một người nội trợ mà không nội trợ. Một người vợ không có tâm hồn một người vợ. Có khác nào một người máy sinh vật hiện diện như một yếu tố cần để đủ cho anh.

Dù anh cho em là một kẻ duy tâm, điên rồ cổ lỗ, em cũng không thể chịu đựng được cuộc sống như vậy. Trong trái tim em vẫn dạt dào tình yêu và ước muốn. Bầu trời xanh, đẹp, vẫn muôn thưở bí ẩn cũng như tình yêu vẫn là những gì thiêng liêng mà các tiến bộ khoa học không thể thay thế được. Không bao giờ thay thế được.

Anh yêu của em, đó là những vụn vặt trong cuộc sống, nào xá gì khi so sánh với mục tiêu của con người trên đường tiến hoá, khai phá mảnh đất màu mỡ của kiến thức. Nhưng đối với em, cái lạnh lẽo của sắt thép, cái vô hồn cứng nhắc của các dịch vụ đời sống mà chúng ta đang có cứ như giết dần hạnh phúc và niềm vui. Nếu anh có gọi đó là thứ tình cảm uỷ mị xa xỉ thời đại 20 thì xin anh cứ việc chê cười. Riêng em, mãi mãi tiếng va chạm lạnh lạnh của chén đĩa sau bữa cơm chiều, tiếng gọi âu yếm, câu chuyện tâm tình êm dịu trong căn phòng ấm cúng hay bên cửa sổ mở ra khung trời đầy sao cũng như những cử chỉ chăm sóc thương yêu nhau mới là thứ hạnh phúc em cần đến, mới là gia đình, sự liên kết mà em trông đợi.

Em ra đi để tìm kiếm cho mình thứ hạnh phúc đó. Xin anh cầu nguyện cho em. Song em tha thiết ước ao giá được cùng anh chung niềm hạnh phúc ấy.

Hãy tha thứ cho em.

Thi Văn.”

Hoàng Giang buông rơi lá thư. Anh nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang nhảy múa ở chiếc lò sưởi nhỏ trong căn phòng. Thi Văn luôn luôn ương bướng, cô không chịu sử dụng máy sưởi điện. Hai vợ chồng đã cãi vã về chuyện đó và anh nổi nóng gọi cô là người tiền sử. Song hôm nay, tự dưng anh có cảm giác ngọn lửa kia sao dịu dàng ấm áp dường đó. Đột nhiên, anh sợ củi cháy hết và ngọn lửa sẽ tắt. Anh bước đến ngồi trên chiếc ghế cạnh lò sưởi, quẳng thêm vào mấy thanh củi nữa. Lửa reo to nổ lách cách. Hoàng Giang bàng hoàng. Chợt hiểu ra, anh kêu lên thành tiếng:

- Thi Văn, anh đã hiểu em, bếp ấm không thể chỉ một người. Không phải vì những bức xạ, hoặc vì những chuỗi hạt cơ bản tác động lên mọi người, mà chính vì con người, vì thế giới máy móc lạch lẻo này, đã tác động lên các người mẹ, người vợ, làm họ buồn bã, thay đổi, hoảng loạn. Đành ông các anh thì ngu ngơ tìm cách giải quyết bằng cách vùi đầu vào những con số, những lý giải khoa học, những thuyết lý xa vời ... Không, anh không thể mất em ... anh yêu em mà ...

Hoàng Giang đứng thẳng dậy. Anh không vội vã vì biết mình phải làm gì vào thời gian sắp tới. Anh không gọi điện thoại, không nhờ đến trạm tìm kiếm tự động. Và không tắt lò sưởi, anh bước ra khỏi nhà nhìn lên bầu trời, từ chối leo lên chiếc thang cuốn. Anh đi bộ hướng về phía Đông, nơi bầu trời xanh mở ra những tia sáng hồng đầu ngày. Thi Văn, vợ anh, chắc chắn đang đợi anh ở đó.